

מתוך "מה־טי, ספר התפניות"

שירו של קי־ג'נס על אחותו במלחמת האזרחים

שיחתנו הלא־נפסקת דומה
לשיחת שתי צפצפות, שחתנו רבת־השנים
נאלמת, כבר איני שומע
מה את אומרת או כותבת, ואת לא שומעת
מה אני כותב.

החזקתי אותך בחיקי ואת שערך סרקתי
למדתי אותך את כללי אמונות המלחמה
הדרכתני אותך איך לעקוף אדם
איך לקרא ספרים ופרצופים
איך להלחם ואיך לנח
אבל עכשו אני רואה
כמה הרבה לא אמרתי לך.
תכופות אני קם בלילה ואת גרוני
חונקות החלטות סרק.

חקירת הטוב

צעד לפנים: אנחנו שומעים
שאתה אדם טוב.

לא קונים אותך, אבל את הברק
שהכה בבית גם
לא קונים.
מה שפעם אחת אמרתי, מזה אתה לא זז.

מה אַמֶרְתָּ?
אתה יִשְׂרָאֵל, אומֵר אֶת דְּעִתְךָ.
איזו דְּעָה?
אַתָּה אַמִּיץ.
נַגֵּד מִי?
אַתָּה חָכָם.
לְטוֹבַת מִי?
אַיִנְךָ דוּאַג לְעֶצְמְךָ.
אַל אַ לְמִי?
אַתָּה חָבֵר טוֹב.
גַּם שֶׁל אַנְשִׁים טוֹבִים?
עֲכָשׁוּ תִשְׁמַע: אַנְחֵנו יוֹדְעִים
אַתָּה אוֹיְבֵנו. לָכֵן נַעֲמִיד
אוֹתְךָ אֶל הַקִּיר. אַךְ בְּהַתְחַשֵּׁב בְּזִכְיוֹתֶיךָ וּבְסִגְלוֹתֶיךָ
נַעֲמִיד אוֹתְךָ אֶל קִיר טוֹב וְנִירָה בְּךָ
כְּדוֹרִים טוֹבִים מְרוֹכָה טוֹב וְנִקְבֵר אוֹתְךָ
עִם אֶת טוֹכָה בְּאַדְמָה טוֹכָה.
מגֶרְמֵנִית י.ל.